

Перша газета Лиманщини

ЗОРЯ 96 років!

Знайте, що сонце України

Видається з червня 1930 року.

№11 (13504)

сходить на Донбасі!

СУБОТА, 6 червня, 2026 року

«ЗОРЯ» - СИМВОЛ НЕЗПАМНОСТІ!

Шановна редакція газети «ЗОРЯ»!

Прийміть найщиріші вітання з нагоди 96-річчя від дня заснування газети «ЗОРЯ» - одного з найавторитетніших джерел інформації на Лиманщині та Днем журналіста України!

У непрості часи ви залишаєтесь на своєму інформаційному фронті: чесно, об'єктивно й професійно розповідаєте про події, які формують сьогоднішнє й майбутнє. Вашу роботу поважають, цінують і чекають. Упродовж майже століття ваша газета є живим літописом життя громади. Ви висвітлюєте події, що змінюють хід історії нашого краю, підтримуєте дух людей у найважчі часи, надихаєте на добро, єднаєте покоління. Ваше слово — завжди влучне, щире й відповідальне.

Це свято — визнання великої праці всіх, хто творив і творить «ЗОРЮ». Кожен з вас вклав у газету частинку душі.

Нехай «ЗОРЯ» ще довгі роки світить людям правдою, надією та вірою в краще майбутнє!

З глибокою повагою та вдячністю, начальник Лиманської міської військової адміністрації Олександр ЖУРАВЛЬОВ

Олександр Пасічник і голова Національної ради України з питань телебачення і радіомовлення Ольга Герасим'юк разом із Лиманською «ЗОРЕЮ»

У День журналіста України хочу напам'ятати всім читачам міського часопису про нашого вчителя – Олександра Івановича Курінного, який чверть століття стояв у керма першої газети Лиманщини. Також не забуваємо і його продовжувача Миколу Івановича Пасічника, який теж 23 роки був у руля міського часопису і робив свою справу якісно. Як і Анатолій Аніпченко, Світлана Роменська, Олена Логвінова, Олена Стеценко, Ніна Діденко, Ніна Лисенко, Юрій Щербак, Іван Жирновий, Юрій Чигрин, Людмила Бутитер, Валентина Бикова, Валентина Шаповалова, Алла Мурзак, Наталя Каменюк, Марина Сичевська, Тетяна Горбаньова, Олександр Резников, Олексій Кизим, Микола Корнєєв, Віктор і Валерій Пасічники, Євген Нефьодов, Валерій Землянський та ще десятки журналістів – професіоналів відданих своїй справі. Ну, і десь я був поруч. Я пишаюся тим, що мені довелося з ними працювати.

Підтвердженням того, що наша «ЗОРЯ» важлива, що їй довіряють та підтримують лиманці, є те, що у період

окупації Лиманщини у 2022 році у нашому регіоні росіяни випустили майже за п'ять місяців окупації всього один всього номер своєї газети під назвою «заря», скориставшись брендом улюбленого часопису місцевих жителів, але вона не здобула успіху. Бо довіра земляків до нашої української «ЗОРИ» - безмежна.

Редакція відновила свою роботу у жовтні 2022 року. Саме після деокупації «ЗОРИ» за № 19 від 27 жовтня вийшла у друкованому вигляді першою на Донеччині. Міський голова О.В. Журавльов мені особисто сказав, коли люди отримували «Зорю» після деокупації, вони її цілували. Значить, життя продовжується.

Цей номер нам допомогли випустити голова Національної спілки журналістів України Сергій Антонович Томіленко, посольство Японії і, звичайно, міська влада. За що ми їм вдячні особливо.

Поступово ми входили у свою колію. Допомогли американські донати. Потім самі почали брати участь у грантах, проєктах, програмах, котрі пропонували НСЖУ і закордонні фонди медіа. Іншого виходу не було, бо редакція у Лимані зруйнована, а все майно вкрадено, або згоріло. Відсутня передплата, із-за небезпеки поштарі не розносили газету, відсутня реклама із-за релокації підприємств громади. Але Зоряни не зупинялися і крок за кроком долали і долають всі перешкоди. Ми вже п'ятий рік живемо, як кажуть у спорті, на грані фолу, але живемо і досягаємо певних кроків у своїй роботі. Навіть у

відсутність відділків зв'язку у нашому регіоні, забезпечуємо доставку «Зорі» у Лиман, а також у Слов'янськ, Краматорськ, Вінницю, Ужгород, Львів, Дніпро і Дніпропетровську область, Полтавщину, Житомирщину, Чернігівщину, Черкащину, Івано-Франківщину, Київ і Київщину. Тобто, де живуть і працюють, яких розкидала ця триклята війна по всьому світові, яких зараз називають ВПО. До речі, чимало лиманських залізничників гідно трудяться на Південно-Західній залізниці. «ЗОРИ» читають і локомотивному депо Київ, вагонному депо ДВРЗ, в управлінні Південно-Західної залізниці та АТ «Укрзалізниця». Ми їм теж доставляємо «ЗОРИ».

А з серпня 2023 року ми створили сайт «Зоря Інфо» і активно розвиваємо його у соцмережах. У соцмережах її читають наші земляки за кордоном. А це: Німеччина, Польща, Чехія, Канада, Фінляндія, Нідерланди, Норвегія, Ірландія, Таїланд, Швеція...

У нас міцні стосунки з колегами із світовими медіа-видавцями, як «Франс - Прес», «Ірландія тайм» і з американськими журналістами. А також з провідними українськими медіа-каналами, як «Суспільне». Навіть голова Національної ради з питань телебачення і радіомовлення України Ольга Герасим'юк, завжди читає і тримає зв'язок із «ЗОРИ».

У знак великої подяки за підтримку шведами української фронтової преси голова Національної спілки журналістів України Сергій Антонович Томіленко передав особливий подарунок – оформлений, як спеціальний музейний експонат –

ЖУРНАЛІСТИ ВАЖЛИВІ

25 травня – День журналіста України, котрий був встановлений згідно з Указом Президента країни у 1994 р.

Наші читачі у різних куточках України

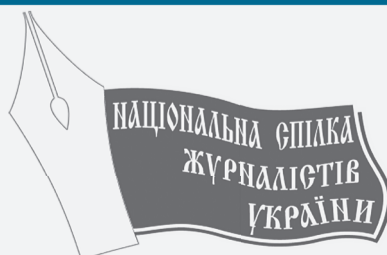
примірник фронтової газети «Зоря» з міста Лиман на Донеччині президенту Шведської медіабізнес-асоціації (TU) Йохану Тауберту. Йохан запевнив, що цей примірник фронтової газети займе почесне місце у штаб-квартирі потужного об'єднання медіабізнесу Швеції.

А особисто я, низько вклоняюся всім тим землякам, хто весь цей небезпечний час допомагав і допомагає «ЗОРИ», тобто сміливо дописував і дописує до редакції про Героїв - Захисників, чесно запитував і висловлювався і надалі так буде, не боявся і не боїться розповсюджувати її.

Особисто дякую начальнику Лиманської МВА Олександру Журавльову, голові НСЖУ Сергію Томіленку і всім вірним помічникам «ЗОРИ». І запам'ятайте - «ЗОРЯ» була, є і буде!

З повагою, Олександр ПАСІЧНИК
СЛАВА УКРАЇНІ! ГЕРОЯМ СЛАВА!

«Цей випуск газети підготовлено за фінансової підтримки Шведської асоціації медіавидавців Tidningsutgivarna для українських прифронтових медіа в межах ініціативи Національної спілки журналістів України «Frontline Press». This issue of the newspaper has been produced with financial support from the Swedish Media Publishers' Association Tidningsutgivarna for Ukrainian frontline media as part of the National Union of Journalists of Ukraine's 'Frontline Press' initiative.»

«ПЛІЧ-О-ПЛІЧ»:

З нагоди Міжнародного дня сім'ї, у місті Кременчук на базі освітнього простору Лиманської громади, що діє на більш безпечній території Полтавської області, відбувся урочистий захід «3 родини йде життя людини».

Захід організовано відділом культури і туризму Лиманської міської ради Донецької області спільно з Лиманським міським центром соціальних служб.

У межах співпраці Лиманської міської територіальної громади з Кременчуцькою міською територіальною громадою, у рамках реалізації **Національного проєкту «Пліч-о-пліч: згуртовані громади»**, для мешканців громади було створено теплий простір підтримки, єдності та родинного спілкування.

Метою заходу стала підтримка родин Лиманської громади, зміцнення сімейних зв'язків, психологічна підтримка дітей і дорослих, а також висловлення вдячності Захисникам і Захисницям України.

Захід розпочався з виконання Державного Гімну України. З вітальним словом до присутніх звернувся начальник Лиманської міської військової адміністрації Олександр Журавльов. Хвилиною мовчання вшанували пам'ять родин, яких безжалюзна війна розлучила

ЗГУРТОВАНІ ГРОМАДИ

На знімку: делегація з Лиману у Вільногірську.

назавжди. Особливо зворушливими стали музичні виступи Данила Курілова та Олени Теліус. Пісню про рідну землю, про коріння, що тримає нас навіть у найтяжчі часи, привітали дітей, чий мами й тата сьогодні боронять Україну на передовій.

Цього дня багато теплих слів прозвучало на адресу родин, матерів і батьків, дітей, а також нашої рідної Батьківщини, яка об'єднує нас силою любові, пам'яті та віри. Завдяки колегам із локації у місті Кременчук захід пройшов у дружній, теплій і затишній атмосфері — з іграми, конкурсами, піснями та щирими емоціями.

Сім'я — це наша опора, джерело сили й любові. Саме з родини починається людина, громада і Україна.

Також, дожителів Лиманської міської територіальної громади, які зараз проживають у Вільногірську Дніпропетровської області та навколишніх селах, завітав начальник Лиманської міської військової адміністрації Олександр Вікторович Журавльов та його заступниця Юлія Володимирівна Рибалко. Це як ковток свіжого повітря, як довгоочікувана жадана звістка з рідного дому. На жаль, у багатьох нас знищено практично все. Але жити треба. Будемо жити! Дякуємо за підтримку, за увагу до нас!

ВІЙСЬКОВИМ — НИЗЬКИЙ УКЛІН!

ФАКТ!

На Лиманському напрямку білці 63-ї окремої механізованої бригади Третього армійського корпусу вивезли із зони бойових дій двох поранених військових і п'ятьох цивільних, серед яких мати з 7-річною дитиною.

Евакуація продовжується...

Як повідомили у бригаді, евакуація стала можливою завдяки злагодженій роботі механізованого батальйону, медичної роти та інших підрозділів.

Військові закликають мешканців прифронтових територій не зволікати з евакуацією та завчасно залишати небезпечні райони.

Раніше у прифронтовому населеному пункті на Лиманщині оператори НРК підрозділу «KRAKEN¹⁶⁵⁴» провели операцію з евакуації чоти-

рьох літніх цивільних, серед яких була поранена жінка.

Білці «Silver battalion» спільно з ARMA GROUP, GHOST UNIT та службою ЦВС організували тривірневу евакуацію: людей вивезли наземним дроном, далі переправили човном і передали медикам Слов'янська.

У Третьому армійському корпусі наголосили, що порятунок цивільних у зоні бойових дій залишається одним із головних пріоритетів.

Людські долі

НОВИЙ ПОДИХ ЖИТТЯ

Бондаренко Наталія Іванівна народилася 22 березня у 1973 році у селищі Ямпіль Донецької області, Лиманського району, в звичайній сім'ї робочих людей. Там навчалась до 8-го класу в Ямпільській середній школі. Потім, в 1988 році вступила до Лиманського медичного училища, де отримала спеціальність фельдшер. В 1992 році влаштувалась на роботу у Центральну районну лікарню м. Лиман, у терапевтичне відділення, де була завідуючою Бородавка Анна Михайлівна. До речі, профі у медицині і як людина — шикарна.

Це дійсно була школа життя, там вона багато чому навчилась, за що вдячна своїм колегам і лікарям, які в той час там працювали. Це і Овечко Людмила Єгорівна, Руденко Сергій Васильович, Сердюк Марія Полікарпівна.

Потім одружилась і пішла у декретну відпустку і вже після того влаштувалась працювати в Ямпільську амбулаторію акушеркою, там пропрацювала майже 20 років. Але бувають у житті непередбачувані ситуації. Працювала в обласній травматологічній лікарні до війни. З початком війни з сім'єю довелось виїхати у Кривий Ріг. Там почала все спочатку, влаштувалась в першу міську лікарню в реанімаційне відділення і здавалось б все налагоджувалось, життя намагалось ввійти в якесь зрозуміле для мене русло і тут, важка хвороба, вона вибиває ґрунт з під ніг. І дякуючи Богу, мабуть в той час було так потрібно, відкривала в собі поетичні здібності. Написала вірші і вдень і вночі, вдома і в лікарні, за час 2022-2023, написала близько 500 віршів, все це давало їй якісь неймовірні сили, щоб подолати все...

На знімку: красуня, медик і поетеса Наталія БОНДАРЕНКО, і що найголовніше — жителька селища Ямпіль Лиманської об'єднаної територіальної громади. Це факт.

В 2024 році у вересні влаштувалась на роботу до однієї з гімназій, м. Кривий Ріг, медичною сестрою, де працює і зараз. У 2025 році надрукувала свою першу збірку «Душа лишається в словах». Їй допомогла це зробити Биков Валентина та її чоловік Віктор, за що вона їм безмежно вдячна.

Тут у Кривому Розі життя отримало новий подих. Наша медик і поетеса пише вірші, пісні, співає у Театрі авторської пісні. Бере участь у фестивалях і навіть у поетичному марафоні «Нескорені» (4 сезон — 2025), де отримала звання лауреата. Її вірш «Донеччина моя» увійшов до 20 кращик! Наталія пишається тим, що з Донеччини, що українка, що донька своєї країни!

Слава Україні! Героям Слава!

«Червоний Хрест»

ЗАВЖДИ ПОРУЧ

Команда Лиманської міської організації Українського Червоного Хреста поруч із тими, хто вже евакуювався та потребує підтримки на новому місці.

Вони допомагають із базовими потребами: видають необхідні речі, засоби гігієни, за потреби — одяг. Також надають першу допомогу та консультують з важливих питань.

Наголошуємо: команда «Червоного Хреста» м. Лиман не здійснює евакуацію, але готова підтримати кожного, хто вже виїхав і потребує допомоги.

Тел: +380504596621 (пн-пт, 9:00-15:00)

Телефон для евакуації 099-438-20-84

УВАГА! ВТРАЧЕНО ДОКУМЕНТ Втрачене Свідоцтво про право власності на квартиру за адресою: Донецька обл., м. Лиман (колишній Красний Лиман), вулиця Костянтина Гасієва (у деяких документах — К. Гасієва або Гасієва, колишня Чапаєва), буд. 12, кв. 6, видане виконавчим комітетом Краснолиманської міської ради від 15.03.2004 року на Гладиша Віктора Івановича, Гладиш Ніну Григорівну, Гладиша Дмитра Вікторовича вважати недійсним.

Знай наших! КОЗАЦЬКОМУ РОДУ — НЕМА ПЕРЕВОДУ!

Спортсменка ДЮСШ м. Лиман стала призеркою чемпіонату Європи з козацького двобою у Словенії.

У селищі Подчетртек (Словенія) відбувся чемпіонат Європи з козацького двобою, який зібрав близько 1300 учасників із 17 країн Європи.

У складі національної збірної команди України Донецьку область та ДЮСШ м. Лиман гідно представила спортсменка відділення козацького двобою — майстер спорту України Єлизавета МАЛИК.

За підсумками змагань **Єлизавета МАЛИК** здобула **дві бронзові нагороди у розділах «Герць-1» та «Борня-1».**

У загальнокомандному заліку перемогу на чемпіонаті Європи здобула збірна України. Друге місце посіла команда Чехії, третє — Німеччини.

СВІДЧЕННЯ ОЧЕВИДЦІВ ВІЙНИ ЗА НЕЗАЛЕЖНІСТЬ УКРАЇНИ

Спогади

МАРАХОВСЬКОЇ Ірини Володимирівни, жительки села Рубці Лиманської територіальної об'єднаної громади

Записала:

Директор Центру культури і дозвілля с. Рубці ШВЕЦЬ Ольга Михайлівна

Я повернулася додому 16 березня 2023 року - з тривогою в серці й надією у душі - й одразу приступила до роботи у сільській амбулаторії села Рубці. Її стан був вкрай важким: без світла й води, з дір'явим дахом, у занедбаному й спустошеному вигляді.

Я добре пам'ятаю, якою вона була до війни — затишною, світлою, доглянутою... І як нестерпно боляче було бачити її після — понівечену, розграбовану, розкидану. Частина картотеки згоріла у вогні, інша — була знищена чи розірвана. Медичні документи лежали просто на підлозі, ніби разом із ними було розкидано чийсь долі, чийсь історії життя.

Ми почали з найпростішого — наводити лад. Але це був не просто порядок у приміщенні — це була спроба повернути людям відчуття опори, безпеки, віри. Люди приходили по допомогу — не лише медичну, а й людську, душевну. Вони пережили окупацію, страх, втрати... І кожен ніс у собі свій біль.

За рішенням волонтерів я поїхала до міста Дніпро на тренінг із надання психологічної допомоги під час війни. Там я навчилася не лише слухати, а й бути поруч у найскладніші моменти, коли людині потрібне не тільки лікування, а й підтримка, розуміння, співпереживання.

Після повернення ми разом зі старостою розпочали шлях відновлення. Крок за кроком, зусиллями багатьох небайдужих людей і організацій — зокрема «Лікарів без кордонів», "CASERS", "International Medical Corps Ukraine" — амбулаторія почала оживати.

Було відремонтовано дах, встановлено нові вікна й двері, зроблено відкоси, натяжні стелі, проведено ремонт, завезено меблі. З'явилися світло й вода,

замінили крани — і разом із цим почало повертатися життя. Амбулаторія знову стала місцем, де рятують, підтримують і дають надію.

До наших людей почали приїжджати лікарі різних спеціальностей — хірург, кардіолог, отоларинголог, офтальмолог, гінеколог, травматолог, терапевт, пульмонолог, ендокринолог... Працювали виїзні служби — рентген, УЗД. Після прийомів люди отримували не лише рекомендації, а й безкоштовні ліки — і разом із ними віру, що вони не залишені наодинці.

Особливо важкими були прийоми кардіолога — до 40 людей за день. Це була виснажлива робота: кардіограми, організація прийому, щоб уникнути черг, щоб не додавати людям ще більшого стресу. Але ми намагалися знайти підхід до кожного, підтримати, заспокоїти. І, дякувати Богу, нам це вдавалося.

Не менш важливими були прийоми офтальмолога — люди отримували необхідне лікування, окуляри, можливість знову бачити світ чіткіше — не лише очима, а й із надією в серці.

Ця робота була складною й виснажливою, хоча зовні могла здаватися непомітною. Часто доводилося вмовляти лікарів приїхати особисто, шукаючи можливості допомогти будь-яким способом. Коли це було неможливо — організували онлайн-консультації, аби жодна людина не залишилася без поради.

Окремо хочеться згадати стоматологічну допомогу. Виїзний стоматологічний кабінет давав людям можливість отримати лікування на місці — без дороги, без зайвого болю й очікування. Це було надзвичайно важливо в той час.

Ми допомагали не лише жителям Рубців, а й мешканцям навколишніх сіл — Лозове, Кримки, Коровій Яр, Яцьківка. Нам було важливо підтримати кожного, не залишити нікого наодинці зі своїми труднощами.

З часом амбулаторія відновилася не лише всередині, а й зовні. Ми висадили квіти — троянди, хризантеми... І тепер, згадуючи це, я думаю: чи будуть вони квітнути без нас...

Я не була одна. Поруч була моя родина — моя опора і сила: Кузнецова Тетяна Іванівна, моя мама, яка все життя присвятила медицині та моя сестра Філатова Оксана, також медик. Ми працювали разом, підтримуючи одна одну в найважчі моменти.

Велику допомогу надавав староста Кряжев Ігор Ігорович — людина, яка завжди була поруч і допомагала, як медикам, так і жителям громади. Старости сіл Коровій Яр та Яцьківка також щиро підтримували нашу роботу.

За всіма цими подіями — досвід, пропущений через серце. І навіть тепер, згадуючи ті дні, я знову відчуваю той біль... і водночас — вдячність за те, що ми вистояли, що змогли допомогти, що були потрібні.

Це були люди, які постраждали від вибухонебезпечних предметів або після обстрілів. У ті моменти не було часу на роздуми чи страх — діяти потрібно було швидко, чітко й професійно. Швидка допомога не завжди могла прибути вчасно, тому відповідальність доводилося брати на себе. Поруч завжди була сумка екстреної допомоги — з усім необхідним: турнікетами, медикаментами, засобами першої допомоги. Найважливішим було одне — встигнути. Встигнути допомогти. Встигнути врятувати. Доправити людину до лікарні живою.

Дякувати Богу, мені це вдавалося. І навіть після того, як найстрашніше залишилося позаду, я не могла просто забути. Шукала можливість дізнатися про стан постраждалих, навідувала їх. Вони не були моїми рідними, але біль кожного з них відгукувався у моєму серці, і я щиро переживала за їхнє одужання.

З часом ситуація ставала дедалі небезпечнішою. Дорога на роботу перетворювалася на випробування:

автомобілем їхати було надто ризиковано, тому доводилося сідати на велосипед або йти пішки. Інколи — бігти, ховаючись від дерева до дерева, коли небо розривали гул і вибухи. Було страшно. Дуже страшно. В амбулаторії ж іноді доводилося стрімко спускатися у бомбосховище, не знаючи, чи встигнеш... Ось такою є війна — жорстокою і безжалюбною.

Особливої допомоги потребували наші Захисники. Ми намагалися підтримати кожного — незалежно від складності ситуації. Вони приходили до нас, бо саме вони стояли там, на передовій, захищаючи нас. І ніхто не зважав на час — ні день, ні ніч не мали значення, коли йшлося про людське життя.

Це була не просто робота — це було покликання. Внутрішня потреба допомогти, рятувати, бути поруч у найважчі миті.

На жаль, згодом мені довелося виїхати...

Та серце й досі там — у рідному селі, в амбулаторії, де я намагалася бути потрібною. Я часто подумки повертаюся туди, до знайомих стін, до людей, до свого місця. Дуже хочеться повернутися... але поки це неможливо. Поки що — лише у спогадах.

Я вірю, що настане день, коли ми всі повернемося додому. І знову завітнуть квіти у дворі амбулаторії — як символ життя, яке обов'язково переможе.

Тут хочеться додати вже не від імені автора спогадів, а від себе особисто.

Чимало свідчень уже записано і у багатьох розмовах з односельцями я знову й знову чула щиро вдячність на адресу наших медичних працівників.

Іхня доброта, чуйність і невтомне бажання допомогти — словом, ліками, уколом чи крапельницею — не залишали байдужим нікого. Від їхньої присутності відтавали серця, заспокоювався біль, стабілізувався тиск, і життя, попри все, тривало далі.

Спогади

НЕДОСТУП Ніни Григорівни, (61 рік), жительки селища Ярова Лиманської міської територіальної громади - людини, яка пережила окупацію рф.

Записала:

ФОМЕНКО Тетяна Іванівна, керівник художній міського Будинку культури селища Ярова.

Розкажіть будь ласка про себе

Хочу сказати, що війна для мене ще почалася у 2014 році, тоді ми ще жили в м. Слов'янську, мій син пішов захищати Батьківщину, а ми разом з своїм чоловіком переїхали в сел. Ярова до моїх батьків, тоді ще була така можливість. Син наш до 2025 року захищав нашу Україну бо для нього це було святе, де він народився, і жив.

Та 24 лютого відчули і ми, що таке війна. 26 лютого нас уже майже усіх жителів Ярової загнали у підвал, з нами ще були наші сусіди, бо у них не було підвалу, це жінка та чоловік яким, на той час було уже по 80 років, ми були змушені поставити шість стільців і так сиділи всю ніч, а коли було трішки

тихіше, виходили і сиділи неподалік від підвалу, бо було дуже у підвалі холодно. Одного разу, це було напочатку березня, дідусь сусід наш, що з нами сидів і тяжко дихав. Коли до ранку ми вже хотіли вийти, дідусь замовк. Я підійшла до нього, а він уже не дихав. Дідусь помер. Тоді ще коли було порівняно тихо, то ми встигли його поховати його на кладовищі, а бабусю сусідку, забрали жити до себе, бо діти її виїхали уже на той час за кордон. З кожним днем все було гірше і гірше. Виходили з підвалу, щоб хоча б дихнути свіжого повітря. Від підвалу не було можливості десь піти. Та одного разу помітили, що щось не так, чоловік вийшов з підвалу, а у нас на подвір'ї стояли російські солдати. У них червоні, стрічки і нас взяв дуже великий страх, страх не за себе, а за бабусю сусідку, яка не відходила від нас і на хвилинку, дуже боялася старенька. Перевіряли у нас паспорти, а мого чоловіка, примусили роздягнути-ся по пояс. Все перевірили і вийшли з

нашого подвір'я. Ми тоді вже пішли з подвір'я до хати. Та у хаті ми побули не довго, знову почалися обстріли, коли трішки притихали, я виїхала на вулицю, то побачила фільм жахів. Половина вулиці, на котрій ми мешкали, була знесена. По вулиці літала техніка з російськими солдатами. Ми зрозуміли, що нас окупували. Це були дні жахів і страждань. Парканів зовсім у людей не було, хати наполовину зруйновані, танки стояли прямо під хатами. І так тривало, як мені здавалося, вічність. У страху жили з місяць. Та дав Бог, до нас у вересні зайшли наші хлопчики, наші солдатики. То які ми були раді, начебто і жити знову захотілось. Ми так молились і Бог нас почув. Люди всі плакали, а дехто просто кричав. Світла не було. Через деякий час нам почали видавати гуманітарну допомогу, стало трішки краще жити. Привозили кожен неділю хліб, дітям інколи давали солодощі. Згодом почали привозити ліки, то люди ділилися ними, кому що потрібно,

Світло з'явилося у нас у 2023 році. Які ми були раді. Інколи просто забували його вмикати, люди звикли до темряви. Начебто життя почало налагоджуватись, почали працювати деякі магазини, клуб, бібліотека, школа. Люди, які виїжджали, почали повертатися до своїх осель. Хто ремонтував, хто будував знову свої домівки. Діти навчалися у школі.

Та у 2025 році знову лихо. Дуже гаряче, ворог продовжує наступ, використовує всі засоби наступу. То вже люди не в силах витримати цього жаху, почали знову масово виїжджати і ми разом зі своєю сусідкою виїхали до Дніпропетровської області. Бабусю не змогли залишити напризволяще. Так і живемо усі разом. Молимося Богу і сподіваємось, що колись повернемося до рідних домівок.

Перемога все одно буде за нами!

ЗОРЯ

Директор ТОВ "Редакція газети "ЗОРЯ" О.А.ПАСІЧНИК
НАША АДРЕСА: 84406, м. Лиман, вул. Незалежності, 42
НАШІ РЕКВІЗИТИ: Рахунок № UA16322669000026007300573653 МФО 322669
ЄДРПОУ 02472134 Головне управління по місту Києву, та Київській області АТ "Ощадбанк"

Засновник і видавець - ТОВ "Редакція газети "ЗОРЯ"

Свідчення про державну реєстрацію друкованого засобу масової інформації серія ХК №3415-1042 ПР, видане Головним територіальним управлінням юстиції у Донецькій області.

☎ +38095-890-00-16

✉ apasechnikred@gmail.com

Редакція не несе відповідальності за зміст вміщених оголошень. Автори відповідають за точність неведених в їх матеріалах фактів. Думки авторів не обов'язково співпадають з точкою зору редакції. Гонорар виплачується за матеріали, написані на замовлення. Листування ведеться лише на сторінках газети. Листи не рецензуються і не повертаються. (P) - матеріал друкується на правах реклами.

Газета набрана і зверстана у комп'ютерному відділі редакції "ЗОРЯ", віддрукована у ТОВ "МЕГА-ПОЛІГРАФ" з адресою: м. Київ, вул. Марка Вовчка, 12/14. Друк - офсетний. Обсяг - 1 ум. аркуш. індекс 04073. ТИРАЖ - 2200 ЕКЗ.

ЗАПИТУВАЛИ - МИ ВІДПОВІДАЄМО
 До редакції газети «ЗОРЯ» завжди чимало звертаються земляки із важливими питаннями для їх життя. Ми намагаємося відповідати на них за допомогою фахівців.

Офіційно: ЩОДО ПРОГРАМИ Є-ВІДНОВЛЕННЯ!

Профільна комісія при Лиманській міській військовій адміністрації дистанційно встановила знищення житлових будинків за адресами:
м. Лиман: вул. Партизанська, 54; пров. Героїв десантників, 60; вул. Гасієва, 10.
с. Дробишеве: вул. Перемоги, 35
с. Зарічне: вул. Бульварна, 45; вул. Гоголя, 5; вул. Широка, 48; вул. Вишнева, 39; вул. Калинова, 9; вул. Підлісна, 3; вул. Поштова, 32; вул. Київська 42; вул. Шкільна, 7. с. Коровій Яр: вул. Миру, 1

с. Нове: вул. Будівельна, 16
с. Озерне: вул. Кар'єрна, 10
с. Торське: вул. Північна, 91; вул. Північна, 47; вул. Центральна, 105; вул. Центральна, 184; вул. Центральна, 245; пров. Північний, 6; вул. Підлісна, 8А.
с. Шандриголове: вул. Лугова, 97; вул. Гутченка, 148.
с. Яцківка: вул. Миру, 11Б, вул. Миру, 21. с. Брусівка: пров. Львівський, 14; вул. Приозерна, 23Ж с.
Новоселівка: вул. Тракторна, 3 с. Терни: вул. Дружби, 25 с. Кримки: вул. Центральна, 52; вул. Центральна, 93.

Якщо ваш будинок є у переліку — це офіційне підтвердження його знищення. Такий акт є підставою для отримання компенсації в межах державної програми «єВідновлення». Перевірте наявність інформації у застосунку «Дія» або зверніться до ЦНАП; підготуйте необхідні документи для подачі заяви на компенсацію; у разі потреби **звернутися за консультацією до комісії: 075-627-12-34; 050-952-44-90.**

Лиманська міська рада повідомляє

Федерація грецьких товариств України запрошує дітей на літній відпочинок на Кіпрі. З 17 по 26 липня 2026 року українські діти разом із супроводжуючими матимуть можливість відпочити у гірському таборі в селі Продромос (гори Троодос, Республіка Кіпр).

ДО УВАГИ БАТЬКІВ!

Для учасників передбачено: проживання у таборі відпочинку; повне харчування; організований трансфер на території Кіпру; екскурсії містами Кіпру; прогулянки та відвідування Національного парку Троодос; медичний супровід протягом усього перебування.

Учасники самостійно оплачують: авіаквитки; медичне страхування; трансфер до аеропорту та у зворотному напрямку; особисті витрати.
Орієнтовна вартість дороги Україна-Кіпр-Україна становить 22-25 тис. грн.

За детальною інформацією звертайтеся до управління соціального захисту населення Лиманської міської ради:
0626127202;
0622612703;
0956101383

До участі запрошуються: 20 дітей віком 10-12 років; 2 дорослих супроводжуючих.

ЕВАКУАЦІЙНІ РЕЙСИ

Зі Слов'янська розпочали регулярні евакуаційні рейси до харківського центру евакуації, звідки люди можуть вирушити до більш безпечних регіонів України.

Рейси тричі на тиждень організує **благодійний фонд «Шлях України»**. У центрі евакуації в Харкові переселенці можуть отримати грошову, гуманітарну та психологічну допомогу, а також тимчасово залишитися на один-два дні перед подальшим виїздом. За наявності місць передбачене розселення у безпечніших областях України.

Записатися на евакуацію можна за телефонами гарячої лінії Слов'янської МВА:
0995397867; 0995398048;
0662849285; 0958418082;
0994350275; 0995585673;
0991809016.

ЗВЕРНІТЬ УВАГУ!

Внутрішньо переміщені, які подали заявки у межах програми «Житло для ВПО з тимчасово окупованих територій», можуть перевірити свою чергу на бронювання коштів для придбання житла.

Наразі понад 17 тисяч людей очікують на фінансування. Перший транш у розмірі 6,6 млрд. грн. уже дозволив забронювати кошти для 3 296 заявників. Перевірити статус заявки можна за номером урядової гарячої лінії: 1545. Для цього потрібно назвати оператору номер житлового ваучера, котрий можна знайти у застосунку Дія. Оператор повідомить: статус ваучера; дату та час подання заявки; місце у черзі; кількість заяв перед вами. Черга формується автоматично — відповідно до

дати та часу подання заявки через Дію.

Якщо у Дії статус ваучера змінився на:

- «зверніться до нотаріуса» — кошти вже заброньовано,
- «бронюємо кошти» — заявка перебуває в очікуванні фінансування.

Після бронювання коштів заявник має 60 днів для оформлення угоди у нотаріуса. Якщо цього не зробити, кошти повертаються до програми, а заявку доведеться подавати повторно.

Фестиваль НОВА ЗІРКА

Лиманщини запалилася на «DANCE-VOCAL CLASS»

Щиро вітаємо Данила Курілова — лауреата I премії Міжнародного фестивалю-конкурсу мистецтв «DANCE-VOCAL CLASS»!

Про нашу зірку повідомила Лиманська міська військова адміністрація у своїх соціальних мережах.

Номінація: вокальне мистецтво
Жанр: естрадний вокал
Репертуар: «ARCADE»

ДАНИЛО — переможець всеукраїнських і міжнародних конкурсів, яскравий представник творчої молоді Лиманської міської територіальної громади та України.

Він гідно представив нашу громаду на міжнародному рівні, продемонструвавши талант, культуру та силу українського голосу.

Данило є активним учасником молодіжного сектору Базового комунального закладу культури «Центр культури і дозвілля міста Лиман». Постійно бере участь у благодійних концертах, виступах і ярмарках у місті Прилуки Чернігівської області, збираючи кошти на підтримку Збройних Сил України та гідно представляючи Лиманську громаду за її межами.

Його голос — це не лише мистецтво. Це підтримка, віра й реальна допомога нашим захисникам.

Курілов Данило — приклад свідомої, талановитої молоді, яка поєднує творчість із відповідальністю перед країною.

Нехай ця перемога стане важливою сходинкою у подальшому творчому зростанні, розвитку українських музичних традицій та нових здобутках! Лиманська міська військова адміністрація виказала свої щирі привітання Данилові та побажала натхнення, сили й нових перемог.